

Uto, 25-03-2014, 22:02:58

Naslovnica \ **Izdvojeno** \ Vaši prilozil \ Ostalo \ Prilozi građana**Komentirajte****Radio i TV****Poveznice****Snalaženje**

Svi članci na Portalu su smješteni ovisno o sadržaju po rubrikama. Njima se pristupa preko glavnoga izbornika na [vrhu stranice](#). Ako se članci ne mogu tako naći, i tekst i slike na Portalu mogu se pretraživati i preko [Googlea](#) uz upit (upit treba upisati bez navodnika): „traženi_pojam site:hkv.hr“.

Posjetitelji

Imamo 305 gostiju i jedan član online

Administriranje

Korisničko ime

Lozinka

Zapamti me

Prijava

- o Zaboravili ste lozinku?
- o Zaboravili ste korisničko ime?

M. Lojkić: Bogohulnost estetike ružnoće u suvremenoj umjetnosti „oka“

Objavljeno Utorak, 25 ožujka 2014 18:00

97K+ 4 komentara

Dekadencija suvremene umjetnosti

Pop-art je nedvojbeno izbrisao granicu između umjetnosti slikarstva i kiparstva i masovnih medija (reklama, stripova itd.) kada su se banalni, besmisleni i ništavni umjetnički uradci izgubljenog i otkaćenog pojedinca stopili s manipulacijom tržišnog stratega („Velikog oka“). Minimalizam, tašizam i konceptualizam, kao temeljni stilovi postmodernog razdoblja zamijenili su stanovito čištnstvo modernizma s eklektičkim miksem bljutavih stilskih dosegā prošlosti.

U stvari, riječ je o dekadentnom, nečovječnom i demonski nadahnutom recikliranju najvulgarnijih potrošenih fragmenata umjetnosti u povijesti. Suvremena umjetnost kao „puka ravna površina premazana bojom“ se u svojoj slobodi eksperimentiranja izrazima i formama, te radikaliziranjem od avangarde naslijeđenih ikonaklazma i nihilizma, sunovratila u bezdan, u ništavo, u ništa. Ona je postala nepregledan poligon „kulture industrije smrti“ posthumanog doba, budućeg doba kiborga i klonova, što će nedvojbeno dovesti do njenog krajnjeg stadija, do njenog definitivnog urušavanja, do njene smrti u ovim našim malaksalim zadnjim vremenima.

Postmodernističko simulakrumno i metastatičko stanje „Božje smrti“ zorno možemo vidjeti kod svakojakih umjetničkih genijalaca apstrakcija, konceptualnosti, performansa i sl. Duga je povijest te đavolje izokrenute estetike od kako je francuski slikar Marcel Duchamp u ime

Dade izlagao pisoar kao umjetničko djelo, a talijanski umjetnik Piero Manzoni prodavao limenke svog izmeta jednoj suvremenoj umjetničkoj galeriji. Nije čudno što je umjetnost postala tri trokuta i dvije crte na platnu, prazan okvir, prolivena boja ili krv, komadi kamena ili hrđavog željeza, razbacane cigle, kruh na dasci izbođen čavlima itd.

Što veća halucinacija i degeneracija tim veća umjetnost! Umjetnički proces u svojoj bolesti otišao je i dalje. Umjetnici postaju i akteri i objekti svojih performansa. Puštaju sami sebi krv, jedan je britvom rezao svoje organe, drugi si je iglom probijao usta i spolne organe, treći je proždirdao mrtve fetuse, četvrti ispija mokraću... Prestrašno! Sotona je došao po svoje.

Inverzija

Bilo bi to smiješno da nije istinito. Istinito je to da demoni upravljaju nadahnućima tih umjetničkih bolesnika. No to prostodušni puk ne može spoznati. Ne može spoznati jer više ne vjeruje u đavla. Još je pjesnik Fausta u liku Mefista pomogao ljudima da ih uvjeri kako đavo ne postoji. Đavao je vremenom postao romaneskna, bajkovita figura, „krampus“ za nasmijavanje djece. Upravo je njegova snaga u tome golema što je uvjerio puk da on ne postoji. Zato je i moguća ova dijabolička sljeparija i inverzija neljudskosti i ljudskosti, ogavnosti i ljepote.

Sotona želi još malo pogurati u ponor bez povratka umjetnike koji se olako prepuštaju demonskoj inspiraciji. To postiže „emancipacijom“ umjetnosti. Ta emancipacija je blasfemičnost koja nadahnjuje suvremene posmule umjetnike, prepune duboke duhovne krize. Zato nas ne čudi kada u svojoj demonskoj izvitoperenosti američki umjetnik Chris Burden 1971. godine u Svetoj Ani u Kaliforniji kao „umjetnički čin“ propuca vlastitu ruku ili kad se 1974. razapne poput Isusa Krista na Volkswagenovu automobilu.

No, spomenimo bar još nekoliko jezivih blasfemičnih postmodernističkih „umjetničkih“ uradaka pomoću kojih „Veliko oko“ poput metastaza tumora razara kršćansku duhovnost planetarnog pučanstva. Mogli bi ih nabrajati i po Hrvatskoj poput uradaka i blasfemne plakate iz 2012. godine stvoritela Vesica Crucifixa

„Umjetnost“

Što veća halucinacija i degeneracija tim veća umjetnost! Umjetnički proces u svojoj bolesti otišao je i dalje.

Umjetnici postaju i akteri i objekti svojih performansa. Puštaju sami sebi krv, jedan je britvom rezao svoje organe, drugi si je iglom probijao usta i spolne organe, treći je proždirdao mrtve fetuse, četvrti ispija mokraću... Prestrašno! Sotona je došao po svoje.

Preporučite članke

Podržite članke na jednoj od socijalnih mreža jednim klikom!

Facebook, Tweet, Google+, LinkedIn, Pinterest

Preporučite portal i naš forum svojim prijateljima i poznanicima kako bi i oni znali za komentare, reportaže, razgovore i vijesti koje ovdje objavljujemo.

[puna širina]

Kolumne**Lijepa Naša**

poput uređujućeg i bogohulnog prikazatelja iz 2010. godine starijelog Valtija Vučkovića za gnusnu predstavu Dalibora Matanića: Fine mirve djevojke, no usredotočimo se na one „slavnije“ svjetske moralno posmule „genijalce“.

Kanadski kipar Cosimo Cavallaro 2007. godine silno je želio u dane Velikog tjedna u galeriji hotela Roger Smith na Manhattanu izložiti „svog čokoladnog Isusa“. Groteskno je da je ta skulptura potpuno golog Isusa Krista u naravnoj veličini, napravljena od čokolade jer je namijenjena poklonicima gastronomije, izazvala silno zanimanje među ljubiteljima umjetnosti „oka“.

Sličan primjer dogodio se 2008. godine kada je u prestižnim izložbama diljem Europe (na Venecijanskom bijenalu, u galeriji Tate u Londonu, Muzeju suvremene umjetnosti u Bolzanu u Italiji) izložena prestrašna skulptura žabe razapete na križu koja u desnoj ruci drži križlu, a u lijevoj ruci jaje. Autor je njemački umjetnik Martin Kippenberger. Izložbe su u svim galerijama izlaganim eksponata „razapete žabe“ naglo povećale broj posjetitelja! Kamo srnja taj prostodušni zombizirani puk? Pa zar je to nakazno djelo stvarno imalo ikakve sveze s umjetnošću?

Vrhunac bogohulnosti

Vrhunac bogohulnosti priredila nam je na Cvjetnicu 2011. godine avignonska Galerija suvremene umjetnosti izloženom fotografijom *Piss Christ* (Popišani Krist) umjetnika Andresa Serrana. Fotografija, koja je nastala još 1987. godine, prikazuje Raspelo uronjeno u umjetnikov vlastiti urin. Nakon negodovanja i osude tog bezumnog djela od strane francuskih kršćana zanimljive su bile potpore i opravdanja od razno-raznih umjetničkih kritičara. Dok se istodobno osuđivalo nasilni upad „kršćanskih fundamentalista“ u galeriju i vandalski napad na tu fotografiju, hvalio se taj „vizualni manifest“.

Podrugljivo se govorilo kako ta „tekućina“ na slici izgleda poput jantara ili sintetičke smole koja zbog svog crvenkasto-zlatnog kolorita aludira na rembratovsku mistiku barokne sakralne tematike. Osim toga, pošto se križ, a tako i Raspelo masovno zlorabe u komercijalnim, folkloriziranim i prizemnim ciljevima gdje se križ kao dio katoličkog asesoara pojavljuje gdje mu je mjesto, ali i gdje nije, Serrano ima pravo da „piša na Krista“.

Gnusni Serranov uradak „umjetnički umnici“ su uspoređivali sa šokom koji je u Crkvi izazvalo veličanstveno djelo Matthiasa Grünewalda, Isenheimski oltar (triptih, ulje na dasci) u njemačkom Elzasu iz 1516. godine. Istina je da je genijalni slikar Grünewald naslikao najpotresnije Raspelo koje je ikada naslikano, na kojemu

je Kristovo lice izobličeno od boli prije smrti, a tijelo prekriveno strašnim ranama i zelenim gnojnim čirevima.

No, Grünewaldovo djelo „patničkog Krista“ imalo je snažnu duhovnu poruku, poruku „otriježenja“, kako prema Crkvi tako i prema profanom svijetu. Bilo je to doba renesanse kada je u Kristu Čovjek umjesto Otkupitelja došao u prvi plan, kada su se slikale iluzionističke slike gdje je bilo slikarski nekorektno prikazivati Kristovu patnju na križu, kada je i Crkva zaglublila u „svjetonazoru“ renesanse. Još nešto. Istinski katolik Matthias Grünewald umro je s krunicom oko vrata. (Antun Abramović: Riječ urednika iz knjige *Tko želi razoriti Crkvu*, M. Lojkić, str. 5. – 7., Zagreb, 2011.)

Jasno je da Grünewaldovo djelo nema nikakve sličnosti s morbidnim uratkom Andresa Serrana! Za Serrana i ostale umjetnike slične njemu možemo samo utvrditi da spadaju u kategoriju „poremećenih bolesnika“, a umjesto krunice oko vrata, ne treba odbaciti ni mogućnost njihove izravne nagodbe s đavlom. Nisu to više pojedinačni izleti „opsjednutih“ bezumnika, već općesvjetski proces đavolje dijalektike.

Čovjek koji pljuje na svoj grob!

Nikako se ne smije izostaviti prešokantna skulptura belgijskog umjetnika Jana Fabrea s Venecijanskog bijenala 2011. godine. Što je zapravo Venecijanski bijenale kao najveća svjetska izložba suvremene umjetnosti? Osim nakarada poput hrđavog čeličnog kaveza hrvatskih arhitekata iz 2010. godine koji nije niti stigao do bijenala, ima se dojam da ta umjetnička smotra, od svog osnivanja 1893. godine pa sve do danas, permanentno raspisuje natječaj na temu: Tko će što bogohulnije prikazati Spasitelja svijeta.

Venecija

Nikako se ne smije izostaviti prešokantna skulptura belgijskog umjetnika Jana Fabrea s Venecijanskog bijenala 2011. godine. Što je zapravo Venecijanski bijenale kao najveća svjetska izložba suvremene umjetnosti? Osim nakarada poput hrđavog čeličnog kaveza hrvatskih arhitekata iz 2010. godine koji nije niti stigao do bijenala, ima se dojam da ta umjetnička smotra, od svog osnivanja 1893. godine pa sve do danas, permanentno raspisuje natječaj na temu: Tko će što bogohulnije prikazati Spasitelja svijeta.

U taj natječaj se vrhunski uklopio i Jan Fabre sa svojom skulpturom u mramoru iz Carrare, „vjerne kopije“ i u identičnom mjerilu kao glasovito Michelangovo djelo *Pieta* (Gospa koja oplakuje Krista na Golgoti). Svoje „remek-djelo“ Fabre je izložio tjedan dana prije bijenala u Scuola Grande di Santa Maria della Misericordia. Za razliku od prekrasnog lica Michelangelove Bogorodice Fabreovoj Bogorodici je glava mrtvačka lubanja, a u naručju Bogorodice umjesto Krista leži lik samog autora u poderanom odijelu dok drži ljudski mozak u svojoj desnoj ruci. Da doživljaj bude potpun, na skulpturi se pojavljuju razni insekti i crvi.

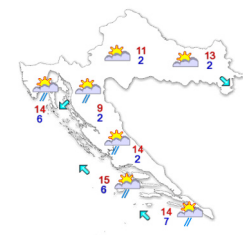
Hrvatski ugledni sveučilišni profesor Zvonko Maković na osobni poziv Jana Fabrea posjetio je tu monstruoznu izložbu. I ne samo da je nalazio riječi pohvale za Fabreovu *Pietu*, već se svom žestinom obrušio na kritičare tog nedjela. Oni koji su s gnušanjem u toj skulpturi vidjeli nešto izazovno, šokantno i bogohulno za Makovića su pripadnici žanra koji nije meritoran da o nečemu presuđuje jer umjetničko djelo nastoje doslovno dešifrirati. Za ispravno razumijevanje Fabrovog misticizma (o kakvom misticizmu Maković govori?) kao i ove velike umjetnosti potrebno je znanje i napor (?). „Tada će se lako ući u skrivene slojeve koje nam takvo neko djelo nudi“, završio je svoj osvrt Maković.

Na radost mnogih drugih hrvatskih „makovića“ proslavljeni umjetnik Jan Fabre ima jedan svoj eksponat izložen i u zagrebačkom „skladištu praznina“ – Muzeju suvremene umjetnosti, svrstanoj u zbirku zanimljivog nazivlja: *Velika enigma svijeta*. Još je zanimljiviji naslov Fabreove reprezentativne groteskne kamene

Prognoza

Hrvatska danas

Hrvatska sutra

Prognoza za pomorce

instalacije u MSU –u, koja nam simbolički govori o svim tim umjetničkim genijalcima i suvremenoj nakaznosti u umjetnosti „oka“, a glasi: Čovjek koji pljuje na svoj grob!

Korišteni dijelovi iz knjige Magija umjetnosti (2013.)

97K+

Mladen Lojkić

Like

0

Share

Share

